

Srdce Trojice je to nejpodstatnější pro nebe i zemi, objímá svět viditelný i neviditelný a ignaciánská spiritualita mířící do jádra věcí nás učí, jak konkrétně žít to, co je právě Osobám Trojice nejdražší. Sloup Služebníků, o. Špidlík, kladl vždy důraz na péči o vnitřní žár – Boží Srdce – což pak navenek uspořádává vše ostatní, celý náš život až do detailu, takže můžeme být trvale (věčně) plodní. Žijeme pak stále méně umělými, vysněnými světy – „co by, kdyby“ – ale dokážeme ostřeji zahlédnout podstatu, aniž bychom se nechali mást tisícerými podbízivými alternativami, protože v srdci je dobře uspořádaná hierarchie hodnot! Pohled na Boží Srdce nám ostří vnitřní zrak, zjemňuje vnitřní sluch a vůbec tříbí všechny smysly, které jsou rovněž určené pro Boží oslavu! Věci prostě vidíme přímo, hluboce a v pravdě, tak jak dýchají před Tváří Pána! K této kráse, která pomalu vzkvétá v našem nitru, se propracováváme postupně. Nejobtížnější bývá odhalit skryté jedy: tzn. přiznat si jemné podoby našich rafinovaných ješitností a ty se naučit okamžitě vkládat do pece Ježíšova Srdce, které je natolik rozpálené, že zpopelní vše, co nehoří láskou. Proto se modlíme: Ohněm své lásky v nás spal vše, co nepatří do tvého Srdce. A tak nás Ježíš učí znát realisticky nejprve vlastní srdce, neboť jen tak mohu vidět v pravdě také celý svět! A to je pravá kontemplace Služebníka – z vnitřního žáru, spojení s Bohem, za bolesti spalování všech vlastních nedokonalostí (ješitností) se učím misijně pohybovat v terénu, který si nevybírám, ale je mi Bohem svěřený: ať už je to vlídné místo, kde se mi daří (Jeruzalém), anebo místo, životní okolnosti nevlídné (Babylon)! Tedy ať už žiji „šťastně“ (ten se má!), anebo z hlediska lidského posuzování naprosto „nešťastně“ (chudák, takový zkažený život!) – naučím se radovat dokonce i z toho, v čem se mi nedaří, neboť mám zkušenost, že pokud vše odevzdávám Božímu Srdci, ono také božsky zachraňuje to, co by bylo jinak určeno na odpis... Prostě najednou objevím, že v tom, co je mi dáno (ať už dobré, nebo zlé), s jistotou rozeznám zápalné dříví pro vznešenou oběť života – a to je rozměr kněžství, ke kterému mne neúnavně vede jediný Velekněz. Je již velikou moudrostí života, když zjistím, že oběti se neporovnávají – každý má svou dávku. Větší sláva Boží (*Omnia ad maiorem Dei gloriam*) není to „vysněně nejdokonalejší“, ale to, co chce Bůh právě pro mne, nikoli pro mého kolegu v putování. Víím, co mám dělat, a víím (i když to třeba neumím pojmenovat), po čem Bůh v mém srdci touží! A tomu stále hlouběji říkám Ano, což je má jediná zásluha (spravedlnost) před Bohem! Veškerá osobní plodnost – misie vyrůstají z tohoto *Fiat*, z věty: Pane, dělej si se mnou, co chceš!

My, coby Služebníci, v nichž hoří oheň lásky (*ignis*), necháváme pokorné a mocné Slovo, které stále zní v celém vesmíru, rozeznávat nejprve ve svém srdci – v konkrétních souřadnicích svého života! Ježíšův hlas promlouvá vždy v hlubinách a vyvěrá pak přes tvář i navenek – ale zní především skrytě, pod vnějším zdáním –

a jen ucho našeho srdce jeho hlas slyší a dokáže rozeznat nejprve naše srdce, aby pak ústa sdělovala to, co chce říci Pán – Hlas – Slovo v hlubinách! Pokud žijeme ukotveni ve vlastním srdci, z těchto hlubin pak pramení všechna naše rozhodnutí a je tím ovlivněno vše, co prožíváme v reálném životě ve světě! Hlubinný život našeho srdce pak může Ježíš propojit s životem ve světě – a tak se procházet skrze nás po zemi a zachraňovat. Jsme jeho misijní údy (do detailu), přes nás proudí jeho Krev, usilujeme-li stále ve skrytu o jediné zásadní: stát před jeho Tváří jako Nevěsty – upřímně, takoví, jací jsme!

S. Luisa Karczubová

* * *

Svatost je vděčné téma a učit se hledět na Ježíšovo Srdce je nám naprosto vlastní. Nezapomínejme na to ani v prázdninovém – odpočinkovém čase. Těším se na setkání s každým z vás.

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Povolání ke svatosti je normální povolání ke křesťanskému životu. Křesťansky žít totiž znamená žít svatě. Občas považujeme svatost za něco mimořádného, jako jsou vidění a extatické modlitby. Někteří se domnívají, že být svatý znamená tvářit se jako svatý obrázek. Nikoli, být svatý je něco jiného. Znamená to ubírat se cestou, kterou ukazuje Pán. Co to znamená? Vysvětluje to Petr: ‚Celou svoji naději upněte k tomu Božímu daru, kterého se vám dostane, až se zjeví Ježíš Kristus‘ (1Petr 1,13). Putovat ke svatosti tedy znamená jít v ústrety oné milosti, která přijde, ubírat se k naději, upínat se k setkání.

